

den samme Sprogbrug, som i saa Henseende findes i Lovforslaget, vil man dog ogsaa finde i § 11 i Loven af 2den Marts 1861, hvor det hedder: „Det tillades Enhver, som ei har opnaaet Udskrivningsalderen, men er 18 Aar eller derover, paa Sessionen at lade sig behandle til Udskrivning, forsaavidt han er fuldkommen tjenestedygtig“. Jeg har derfor, da et lignende Udtryk findes andetsteds, ikke heller i dette Punkt kunnet finde tilstrækkelig Anledning til at foreslaae Forandring i Lovforslaget, som det er kommet fra det andet Thing.

Krieger: Jeg vil kun sige, hvad jeg allerede forrige Gang anthbede, det ikke kunde falde mig ind at stille Endringsforslag angaaende disse Punkter. Men forsaavidt den høitærede Justitsminister væsentlig har støttet sig til, at de nævnte Udtryk findes i den tidligere Lovgivning, maa jeg dog gjøre ham opmærksom paa, at der gives Noget, der hedder Perfectibilitet. Jeg kan saaledes ikke anerkjende den af den høitærede Minister anførte Grund som afgjørende; men iøvrigt er Sagen jo mindre vigtig.

Chr. Rasmussen: Jeg har forlangt Ordet for at motivere min Afstemning over det foreliggende Lovforslag. Jeg udtalte ved 1ste Behandling, at jeg kun kunde stemme for Lovforslaget, saaledes som det er kommet fra det andet Thing, og da der nu her er vedtaget Forandringer, navnlig i § 2, saa at de ordinere Geistlige ere blevne fritagne for Værnepligt, vilde jeg ifølge denne min Udtalelse, ikke kunne stemme for Lovforslaget. Da jeg imidlertid finder det upassende at stemme derimod, skal jeg tillade mig at meddele, at jeg vil stemme for Lovforslaget i det Haab, at § 2 igjen vil faae den samme Affattelse, som den havde, da det kom fra det andet Thing. Jeg anseer det for urigtigt at fritage Geistligheden for Værnepligten, fordi jeg finder det upassende at gjøre den til en privilegeret Stand. Jeg troer ogsaa, at de Geistlige ved deres Lærdom og Dannelse ville kunne bibrage Meget til at forbedre Tonen i Hæren, og ogsaa af denne Grund anseer jeg det for upassende, at de

fritages for Værnepligten. Derimod vil jeg, som jeg forrige Gang udtalte, kunne gaae med til at fritage dem for Tjeneste i Forstærkningen.

Justitsministeren: Jeg kan ikke nægte, at de Udtalelser, som jeg nu hørte, have gjort mig ondt, og jeg troer, at den ærede Landsthingsmand tager noget feil, naar han siger, at her er Tale om at gjøre Geistligheden til en privilegeret Stand; thi, saaledes som Lovudkastet nu er vedtaget, gjøres der ingen Forandring i Geistlighedens nuværende Forhold til Værnepligten. Bestemmelsen i saa Henseende er fra Lovene af 1849 og 1861 gaaet over i dette Udcast, og jeg troer ikke, at der er Grund til nu i denne Henseende at gaae yderligere, end man dengang gjorde. Naar den ærede Taler atter paapegede en Middelvei, som man kunde gaae, skal jeg tillade mig at henvise til mine Udtalelser under forrige Behandling, hvoraf det vil fremgaae, at jeg ikke kan see det Begrundede i at gjøre en saadan Forstiel mellem Tjeneste i Forstærkningen og Tjeneste i Vinen. Saaledes som Forholdet er ordnet hos os, vil der nemlig kunne findes ordinerede Geistlige, Geistlige, som tilfulde opfylde deres Pligt som Sjælesørgere i Menigheden, som ikke ere komne ud over de Aar, i hvilke de skulle staae i Vinen, og jeg kan endnu ikke forstaae, hvorledes det kan modsiges, naar jeg siger, at det vilde stride imod det danske Folks Følelse, naar en Præst, som tilfulde udfyldte sin Stilling som Sjælesørgere for sin Menighed, blev kaldt ind til militair Tjeneste for at gjøre en Monstring eller for at deeltage i en Øvelse. Jeg føler mig aldeles overbevist om, at jeg har Ret i, at det vilde stride mod det danske Folks Følelse i det Hele. En Bestemmelse, som den Middelvei, den ærede Landsthingsmand foreslog, vilde paa ingen mulig Maade kunne bringe Sagen i en saadan Stilling, at jeg kunde ansee det for rigtigt at tilraade Hans Majestæt at stadfæste en saadan Ordning.

Sasle: Jeg skal tillade mig at motivere min Afstemning, da jeg er nødt til at stemme imod Loven. Jeg kan ikke opfatte § 90 i Grundloven anderledes, end at det efter den